

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň Mgr. Jitky Zavřelové a Olgy Stránské ve věci **žalobce: J. Š.**, bytem x, zastoupen JUDr. Vladimírem Vedralem, advokátem se sídlem Michalská 3, 110 00 Praha 1, **proti žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. SZ 124737/2013/KUSK REG/Sl, č. j. 140037/2013/KUSK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 23. 10. 2013 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a Českého svazu ochránců přírody S. (dále jen „svaz ochránců přírody“) a potvrzeno usnesení Městského úřadu Uhlířské Janovice, odboru životního prostředí a výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 3. 2013, č. j. MUUJ/OŽPaSÚ/621/2013/bo, sp. zn. OŽPaSÚ/3176/2011/bo, jímž bylo zastaveno řízení o odstranění stavby oplocení pozemku parc. č. x v k. ú. S. (dále jen „dotčený pozemek“) ve vlastnictví L. D..

Žalobce předestřel, že oplocení dotčeného pozemku úzce souvisí s černou stavbou betonových sloupků, betonového prahu a osazení vrat, jejíž povolení je v současné době předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobce správním orgánům vytkl rozdělení těchto souvisejících věcí do dvou samostatných řízení, neboť měl za to, že potvrzením

existence oprávněné stavby oplocení se otevírá schůdnější cesta pro povolení stávající černé stavby. K věci samé žalobce uvedl, že vrata stavby, vůči které bylo vedeno řízení o odstranění, brání přístupu k řece, jež je dlouhé generace využívána místními obyvateli, kteří za účelem zachování průchodu sepsali petici, ke které se připojil též svaz ochránců přírody. Žalovaný ani stavební úřad však problematice přístupu k řece nevěnovali žádnou pozornost a ve svých úvahách pominuli aspekt generacemi dodržovaných zvyklostí. Žalobce též připomněl vyjádření obce S., že dotčený pozemek nemá charakter veřejně přístupné komunikace, současně však zdůraznil, že cesta na dotčeném pozemku spadá do rozpracovaného pasportu komunikací, a tudíž nelze postavit najisto, že přístup přes něj nebude nikdy místní nebo účelovou komunikací. Žalobce rovněž připustil, že oplocení bylo zřejmě povoleno, avšak v rozhodnutích správních orgánů není uvedeno, zda oplocení odpovídá oplocení povolenému. Žalobce dále upozornil, že stavba oplocení i budoucí stavba betonových sloupků se nacházejí v aktivní zóně záplavového území, ve kterém vodní zákon zakazuje zřizovat ploty a podobné překážky. Proto i v případě souhlasu vodohospodářského orgánu by povolení stavby oplocení bylo porušením zákona. Existence oplocení totiž může v případě povodní závažným způsobem ohrozit životy a majetek občanů, navíc oplocení je stavbou pevnou a může zhoršit průtokové poměry. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že stavební úřad rozhodl poněkud nestandardně, k čemuž odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Vysvětlil, že oplocení bylo řádně ohlášeno. Proto ve vztahu k němu nebyl důvod vést řízení o odstranění stavby, zatímco o nepovolené části týkající se stavby betonových sloupků, betonového prahu a osazení vrat je vedeno samostatné řízení, přičemž tato část nebyla vůbec předmětem odvolacího řízení. Čili ve vztahu k oplocení jde o legální stavbu a řízení o jejím odstranění nemělo být vůbec vedeno, zatímco záležitost betonových sloupků, prahu a vrat se projednává v režimu § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“). Skutečnost, že nebylo vydáno usnesení o rozdělení věci k samostatnému projednání, není dle žalovaného vadou mající vliv na věcnou správnost rozhodnutí ve věci oplocení, jímž se nijak nepředjímá výsledek pokračujícího řízení u stavebního úřadu. K žalobním námitkám mířícím do zamezení přístupu pro pěší ke korytu řeky žalovaný sdělil, že takový důsledek stavba nemá. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobce nebyl vydáním rozhodnutí na svých právech zkrácen, a proto navrhl žalobu zamítnout.

L. D., vlastnice dotčeného pozemku a stavby oplocení, o jejímž odstranění se vedlo předmětné řízení, byla zdejším soudem vyzooměna o podané žalobě a poučena o možnosti uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, nicméně této možnosti nevyužila.

Krajský soud v Praze zjistil z předloženého spisu následující relevantní skutečnosti:

Dne 6. 11. 2011 obdržel stavební úřad podnět svazu ochránců přírody o prošetření probíhající výstavby na veřejně přístupné cestě. Dne 9. 11. 2011 podala L. D. u stavebního úřadu ohlášení o provedení stavebních úprav, týkající se mimo jiné též opravy zděných sloupků existujícího oplocení na dotčeném pozemku. Skutečnost, že na tomto pozemku byla již v minulosti schválena stavba oplocení, lze dovodit z písemností někdejšího Okresního úřadu Kutná Hora, Obecního úřadem Samopše a Městského úřadu Uhlířské Janovice z let 2001 a 2002 adresovaných tehdejšímu vlastníkovu dotčeného pozemku J. Š., jejichž kopie jsou rovněž součástí správního spisu. Dne 16. 11. 2011 stavební úřad udělil L. D. svůj souhlas

s provedením ohlášené stavby. Navzdory tomu však stavební úřad zareagoval na předchozí podnět svazu ochránců přírody a dne 20. 11. 2011 provedl na dotčeném pozemku místní šetření, při němž vyšlo najevo, že se na něm nachází stavba dvou betonových sloupků. Ze strany osob přítomných na místním šetření – mezi nimi i žalobce - byl vznesen požadavek na odstranění zděných sloupků, prahu a osazení vrat. V návaznosti na to stavební úřad dne 29. 12. 2012 prostým přípisem L. D. sdělil, že o stavbě oplocení na jejím pozemku vede řízení o odstranění stavby a poučil ji o možnosti dodatečného povolení. V mezidobí stavební úřad obdržel písemná podání různých osob, v nichž bylo namítáno, že stavba oplocení byla provedena bez potřebných rozhodnutí, nachází se v aktivní záplavové zóně a navíc zabraňuje přístupu občanů k řečišti. V tomto duchu se ve věci vyjadřoval též žalobce. Dne 10. 2. 2012 vydal stavební úřad usnesení, jímž zastavil řízení o odstranění stavby oplocení, a to především z důvodu, že stavba oplocení byla povolena již v roce 2002. Toto usnesení napadl svaz ochránců přírody odvoláním, jemuž žalovaný vyhověl a rozhodnutím ze dne 2. 5. 2012 usnesení o zastavení řízení zrušil. Dle žalovaného totiž bylo třeba důsledně rozlišit na straně jedné mezi stavbou oplocení, jehož výstavba byla odsouhlasena na základě ohlášení již v roce 2002, a na straně druhé mezi stavbami betonových sloupků, betonového prahu a osazení vrat, na které souhlas z roku 2002 vztáhnout nelze. S výstavbou posledně jmenovaných objektů bylo zjevně započato před datem 9. 11. 2011, kdy L. D. ohlásila jejich provedení. Žalovaný proto vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání. Věc se tak vrátila do stádia probíhajícího řízení o odstranění stavby, jehož předmětem byla jak stavba oplocení schválená v roce 2002, tak i neohlášené přístavby betonových sloupků, betonového prahu a osazení vrat. Ve vztahu k neohlášeným objektům požádala L. D. o dodatečné povolení, čímž se dosavadní řízení o odstranění stavby fakticky rozštěpilo na dvě fáze (*byť to z postupu stavebního úřadu nebylo zcela zjevné – k tomu viz dále*). Z důvodu podání žádosti o dodatečné povolení stavební úřad svým usnesením ze dne 25. 9. 2012 přerušil řízení o odstranění staveb betonových sloupků, betonového prahu a osazení vrat. Žalobce se proti tomuto usnesení odvolal, nicméně žalovaný svým rozhodnutím ze dne 4. 1. 2013 důvody pro přerušení řízení věcně potvrdil. O „zbývající části“ předmětu řízení o odstranění stavby týkající se výlučně oplocení, na které se žádost L. D. o dodatečné povolení nevztahovala, stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 14. 3. 2013, kterým řízení o odstranění stavby oplocení zastavil, a to s odůvodněním, že stavba byla legálně povolena a tím tedy odpadl důvod řízení. Proti tomuto usnesení podal žalobce a svaz ochránců přírody odvolání. Oba odvolatelé měli za to, že stavební úřad v tomto usnesení dostatečně nezohlednil závěry zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2012. Žalobce navíc stavebnímu úřadu vytýkal nedostatky v administrování a vedení řízení, a rovněž namítal, že zastavené řízení pojednávalo nikoliv pouze o oplocení, nýbrž i o betonových sloupcích a prahu, a správní orgán měl proto v řízení pokračovat a nikoliv zahajovat nové řízení. O těchto odvoláních rozhodl žalovaný rozhodnutím, proti němuž směřuje podaná žaloba. Jak bylo popsáno již v úvodu, žalovaný obě odvolání zamítl a usnesení stavebního úřadu potvrdil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí stavebnímu úřadu vytkl, že měl správně zahájené řízení o odstranění stavby rozdělit na část týkající se legálně povoleného oplocení a na část týkající se zbývajících nepovolených staveb, u nichž připadalo v úvahu dodatečné povolení, kdy navíc s ohledem na výklad judikatury mělo být o stavbě oplocení správně rozhodnuto tak, že se její odstranění nenařizuje, nikoliv že se zastavuje řízení. Navzdory tomu však žalovaný shledal, že nedošlo ke zkrácení práv účastníků řízení, a proto nemá smysl vracet stavebnímu úřadu věc

k novému projednání, neboť i při výroku, že se stavba nenařizuje odstranit, by se dospělo v podstatě ke stejnému výsledku.

Krajský soud v Praze shledal, že podklady připojené k žalobě i předložený spisový materiál poskytují dostatek relevantních poznatků a věc je možno rozhodnout bez nařízení ústního jednání, a proto vyzval účastníky, zda s tímto postupem souhlasí. Žalovaný sdělil, že s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání souhlasí. Žalobce, ač soudem řádně obeslán, se k tomuto postupu v poskytnuté lhůtě nevyjádřil. Proto lze dle § 51 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) považovat jeho souhlas za konkludentně udělený. Soud proto přistoupil k rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Před samotným vypořádáním vlastních žalobních bodů považuje soud za vhodné poznamenat, že řízení předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí nelze považovat za bezchybná. Zejména řízení před stavebním úřadem vykazovala celou řadu procesních zmatků, neboť mnohdy nebylo zcela jasné, která stavba byla legálně ohlášena a která nikoliv, či zda se vede řízení o jejím odstranění či dodatečném povolení. Žalovaný sice stavebnímu úřadu tato pochybení oprávněně vytкнуł, nicméně ani on se zcela nevyvaroval určitých nedostatků. Například zmiňoval-li žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že výrok prvoinstančního rozhodnutí měl dle judikatury znít „odstranění stavby se nenařizuje“, tak mu nic nebránilo, aby jakožto odvolací orgán postupoval dle § 90 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a výrok napadeného rozhodnutí (resp. usnesení) tímto způsobem změnil, a to právě s ohledem na to, že zastavení řízení o odstranění stavby má pro adresáty reálně stejné důsledky jako nenařízení odstranění stavby, byť formálně vzato jde o jiné typy rozhodnutí.

Navzdory shora vytýkaným procesním nedostatkům však soud neshledal, že by vydáním napadeného rozhodnutí byl žalobce zkrácen na svých subjektivních právech.

Žalobce se především mylí, pokud se domnívá, že řízení o odstranění stavby nemělo být rozděleno na dvě samostatné části. Byť soud nepopírá, že stavba oplocení konstrukčně či technicky souvisí se stavbami betonových sloupků, betonového prahu a osazení vrat, tak současně nelze přehlédnout, že ne všechny uvedené objekty byly vybudovány jako černá stavba. Jak plyne z výše uvedené rekapitulace spisu, bez příslušného povolení či opatření byly vybudovány pouze sloupky, práh a osazení vrat, s jejichž výstavbou L. D. započala na podzim 2011. Naproti tomu stavba samotného oplocení – jehož se žalobou napadené rozhodnutí týká – existovala na dotčeném pozemku již dlouho předtím, a to na základě řádného stavebního titulu, jímž bylo sdělení k ohlášení drobné stavby vydané dne 11. 2. 2002 Městským úřadem Uhlířské Janovice, odborem životního prostředí, pod č.j. vyst: 5088/2001 [pozn.: jde o souhlas s ohlášenou stavbou vydávaný v režimu § 57 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2006], které získal Ing. J. Š., právní předchůdce L. D.. Oplocení tudíž bylo existující legální stavbou a důvodem pro zahájení řízení o jejím odstranění nemohla být skutečnost, že byla prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Jakkoli toto oplocení může společně s později vybudovanými betonovými sloupky, prahem a osazením vrat fakticky tvořit jediný stavebně-technický celek, z hlediska posuzování legálnosti stavby nebylo možno postupovat jinak, než vést řízení pouze o té části, na kterou nedopadal

předchozí souhlas s ohlášením. Možnost posuzovat stavbu pouze ve vztahu k její části a nikoli nutně jako celek ostatně stavební zákon výslovně předvídá (*srov. např. § 2 odst. 4 stavebního zákona*). Pokud tedy stavební úřad v dané věci nějak zásadně pochybil, pak právě tím, že neodlišil povolenou část stavby od nepovolené a do řízení o odstranění stavby zahrnul i dříve povolené oplocení. Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud z pozice odvolacího orgánu stavebnímu úřadu jeho postup vytknul a v novém projednání věci apeloval na důsledné rozlišení mezi povoleným oplocením a zbytkem stavby zahrnujícím betonové sloupky, betonový práh a osazení vrat. Námitka žalobce proti rozdělení souvisejících věcí do samostatných řízení je tedy zjevně nedůvodná. Sluší se ovšem poznamenat, že stavební úřad po vrácení věci žalovaným provedl rozdělení věci z procesního hlediska velmi nedůsledně – především nevydal usnesení o vyloučení otázky stavby oplocení k samostatnému projednání (*§ 140 odst. 3 správního řádu*), ani jinak účastníkům řízení neoznámil, že se původní jednotné řízení o odstranění stavby rozdělilo na dvě samostatná, a závazný názor odvolacího správního orgánu zohlednil teprve až při vydání usnesení, jímž řízení skončil. Navzdory těmto procedurálním nedostatkům však byl konečný výsledek řízení – ukončení řízení o odstranění stavby oplocení – správný, zejména s ohledem na korekci provedenou žalovaným v odůvodnění odvolacího (žalobou napadeného) rozhodnutí.

Zcela nedůvodné jsou žalobní námitky brojící proti tomu, že žalovaný ani stavební úřad nevěnovali žádnou pozornost přístupu občanů k řece. Předně je třeba zdůraznit, že samotná stavba oplocení průchod k řece neblokuje (*což je zřejmé z fotografií místa a situačních výkresů založených ve spise*), tento následek by mohla eventuálně způsobit až jiná navazující stavba. Nicméně i kdyby posuzované oplocení přístup k řece skutečně blokovalo, tak je třeba mít na paměti, že nařídít odstranění stavby z moci úřední je možné pouze ze zákonem vymezených důvodů. Zákon účinný v době rozhodování stavebního úřadu [*srov. § 129 odst. 1 písm. a) až c) stavebního zákona*] ani později účinná právní úprava [*srov. § 129 odst. 1 písm. a) až g) stavebního zákona po novele č. 350/2012 Sb.*] však mezi důvody, jež opravňují správní orgán nařídít vlastníkově stavby její odstranění, neuvádí potřebu veřejného přístupu či průchodu. V tomto směru jsou tudíž možnosti orgánů stavební správy relativně omezené. Případné zablokování přístupové cesty k řece by tak mohl řešit nanejvýš příslušný silniční správní úřad v rámci řízení o odstranění pevné překážky (*srov. § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů*), to ale pouze za předpokladu, že by cesta tvořící průchod k řece přes dotčený soukromý pozemek byla deklarována jako veřejně přístupná účelová komunikace. Bez splnění této podmínky by dotčený pozemek neměl charakter veřejného užívání a jeho zpřístupnění by tak bylo výhradně na vůli jeho vlastníka. Řešení těchto záležitostí je však v zásadě mimo působnost stavební správy, proto nelze žalovanému a stavebnímu úřadu vytýkat, že se problematikou přístupu k řece výslovně nezabývali. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce ve svém odvolání proti usnesení stavebního úřadu problematický přístup k řece výslovně nenamítal. Proto žalovaný nemohl pochybit, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tuto otázku nevypořádal (*srov. § 89 odst. 2 správního řádu*). V neposlední řadě musí soud konstatovat, že žalobce ve vztahu k zachování přístupu k řece argumentuje pouze nutností přístupu pro veřejnost (občany obce), nikde však ve své žalobě neuvádí, jak dalece je přístup k řece přes dotčený pozemek nezbytný pro něj samého, ačkoliv právě povinnost tvrdit zkrácení svých subjektivních práv je z hlediska aktivní věcné žalobní legitimace nezbytná (*§ 65 s. ř. s.*).

Poměrně problematickým bodem je otázka aktivní zóny záplavového území, které v době rozhodování stavebního úřadu zasahovalo i na dotčený pozemek, jak vyplývá z obsahu vyjádření vodoprávního úřadu při Městském úřadu Kutná Hora ze dne 3. 1. 2012. Žalobci je třeba dát zapravdu v tom, že v aktivní zóně záplavového území je umísťování staveb oplocení v zásadě nepřipustné, jak vyplývá z ustanovení § 67 odst. 2 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Z dikce zmiňovaného ustanovení nicméně vyplývá, že zákaz cílí primárně na budování nových staveb („...se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby...“; „...je zakázáno zřizovat...“), evidentně se však nemůže týkat staveb, které v aktivní zóně záplavového území již z nějakého důvodu jsou (*typicky půjde o stavby zřízené v době, kdy byl rozsah aktivní zóny jiný, popř. v době před účinností § 67 vodního zákona*). Přesně to je případ i nyní posuzovaného oplocení, jehož výstavba byla odsouhlasena sdělením Městského úřadu Uhlířské Janovice, odborem životního prostředí, ze dne 11. 2. 2002, č.j. vyst: 5088/2001. Zákonnost tohoto souhlasu již nelze jakkoli přezkoumávat, soudu proto nezbývá než presumovat jeho správnost a vyjít z úvahy, že v roce 2002 byl rozsah aktivní záplavové zóny takový, že umístění oplocení bylo možné. Z předmětného oplocení se tudíž nemohla stát zakázaná stavba jen proto, že do něj později – tj. v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí – již zasahovala aktivní zóna záplavového území. Opačný výklad by vedl k nepřiměřenému zpětnému postihu stavebníka či vlastníka legální stavby, kteří by se tak ocitli v pozici „černého stavebníka“ jen v důsledku změny skutkových okolností (rozsah aktivní zóny), jež jsou zcela nezávislé na jejich vůli. To samozřejmě neznamená, že by správní orgány neměly možnost učinit ve vztahu ke stavbám historicky existujícím v záplavových územích nějaká účinná opatření. Stále mohou například přistoupit k nařízení odstranění takové stavby z důvodu dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, pokud by hodnověrně prokázaly, že situování stavby do aktivní zóny záplavového území představuje zásadní ohrožení života, majetku, životního prostředí apod. To ovšem nebyl případ nyní posuzované věci, v níž se projednávala především otázka, zde bylo oplocení povoleno legálně či nikoliv, resp. zda mělo být posuzováno společně s neohlášenými stavbami betonových sloupků, prahu a osazení vrat. Žalobce ve své žalobě sice argumentuje rizikem ohrožení života či majetku občanů v případě povodní. Tato námitka je však velmi všeobecným, ničím nepodloženým tvrzením, a především ani nebyla uplatněna v odvolání proti usnesení stavebního úřadu. Žalovanému proto nemůže být přičítáno k tíži, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s touto otázkou nijak nevypořádal (§ 89 odst. 2 správního řádu).

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že byt' řízení předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí vykazovalo určité vady, tak musel přisvědčit stěžejnímu závěru žalovaného, že na rozdíl od staveb betonových sloupků, betonového prahu a osazení vrat byla stavba oplocení stavbou legální, a proto o ní nebylo možno vést řízení o odstranění, a to ani s přihlédnutím ke skutečnostem souvisejícím s omezením přístupu k řece či umístění v aktivní zóně záplavového území. Soud proto neshledal žalobu důvodnou a rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil; nadto mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením ani nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 18. 12. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková